

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 356/2018-25

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 31. mája 2018 v senáte zloženom z predsedníčky Ľudmily Gajdošíkovej, zo sudcu Miroslava Duriša a zo sudcu Ladislava Orosza (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], zastúpenej advokátom JUDr. Milanom Fulecom, Živnostenská 2, Bratislava, ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 1 D 170/2013 a postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 5 CoD 6/2016 a sp. zn. 5 CoD 14/2014, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 22. mája 2017 doručená sťažnosť [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátom JUDr. Milanom Fulecom, Živnostenská 2,

Bratislava, ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 1 D 170/2013 (ďalej aj „napadnuté konanie“) a postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 5 CoD 6/2016 a sp. zn. 5 CoD 14/2014 (ďalej aj „napadnuté odvolacie konania“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľka je ako zákonný dedič (dcéra, pozn.) účastníčkou napadnutého dedičského konania začatého 3. septembra 2013 po zomrelom [REDAKOVANÉ], ktorý spísal závet v prospech manželky a listinu o vydedení sťažovateľky. Z uvedeného dôvodu okresný súd vydal 7. januára 2014 uznesenie, ktorým konanie prerušil a odkázal sťažovateľku na podanie určovacej žaloby. Toto uznesenie sa stalo vykonateľným dňom jeho doručenia účastníkom konania 13. januára 2014 a právoplatným po skončení odvolacieho konania (14. júna 2017).

Sťažovateľka v sťažnosti okrem popisu priebehu napadnutého konania uvádza:

«Dedičské konanie prebieha od septembra 2013, teda štvrtý rok, avšak za toto obdobie jeho trvania, nielen že nedošlo k právoplatnému rozhodnutiu súdu o prejednaní dedičstva, ale súd doposiaľ právoplatne nerozhodol ani o tom, s akou žalobou... odkáže sťažovateľku na začatie sporového konania, ktorého právoplatné skončenie je nevyhnutným predpokladom pre ukončenie dedičského konania.

Tento stav... je zapríčinený jednak nečinnosťou Krajského súdu v Bratislave, ktorý o odvolaní účastníčky konania [REDAKOVANÉ] zo dňa 28. 2. 2014 proti uzneseniu Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 1 D/170/2014 zo dňa 7. 2. 2014, ktorého predmetom bolo jednoduché procesné rozhodnutie, rozhodol až dňa 29. 5. 2015, teda nečinnosť krajského súdu spôsobila zbytočné prieťahy vo veci v trvaní 14 mesiacov.

Ďalší dôvod neukončenia dedičského konania... spočíva v omyle krajského súdu pri aplikácii práva, keď v dedičskom, teda v nesporovom konaní v ktorom súd vydáva procesné rozhodnutia z úradnej povinnosti, teda bez návrhu, zrušil takéto rozhodnutie

prvostupňového súdu z dôvodu uvedeného v § 221 ods. 1 písm. i) OSP („sa rozhodlo bez návrhu...“), hoci z podstaty veci je zrejmé, že aplikácia uvedeného dôvodu pre zrušenie rozhodnutia prvostupňového súdu v nesorovom konaní je vylúčená a uvedený dôvod zrušenia rozhodnutia prvostupňového súdu možno použiť výlučne len v konaní sporovom, ktorým však prebiehajúce dedičské konanie nie je.

Vyššie uvedený postup krajského súdu, keď nezákonne a bezdôvodne zrušil rozhodnutie prvostupňového súdu a vec vrátil na ďalšie konanie, čím vylúčil, aby vec bolo možné ukončiť právoplatným rozhodnutím, treba v čase po vydaní rozhodnutia krajského súdu dňa 29. 5. 2015 posudzovať ako zbytočné prietahy vo veci.

V týchto zbytočných prietahoch pokračoval Okresný súd Bratislava I, a to svojou nečinnosťou, keď po doručení zrušujúceho rozhodnutia odvolacieho súdu, zaslal odvolanie sťažovateľky [REDAKOVANÉ] účastníčke dedičského konania [REDAKOVANÉ] až 29. 1. 2016, teda bol nečinný 6 mesiacov a vec následne po obdržaní jej vyjadrenia predložil odvolaciemu súdu dňa 11. 2. 2016.

Následne Krajský súd v Bratislave, pokračoval vo svojom omyle pri aplikácii procesných ustanovení tým, že dňa 31. 10. 2016, teda po 9 mesiacoch od predloženia veci prvostupňovým súdom, vrátil vec prvostupňovému súdu bez meritórneho vybavenia, pretože bol toho názoru, že v zmysle Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) je potrebné, aby sa k vyjadreniu k odvolaniu [REDAKOVANÉ] vyjadrila aj odvolateľka, teda sťažovateľka [REDAKOVANÉ], hoci z ust. § 396 ods. 1 Civilného mimosporového poriadku (ďalej len „CMP“) je zrejmé, že keďže ide o dedičské konanie začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti CSP, tak sa na toto konanie nevzťahujú ustanovenia CSP, ale sa použijú príslušné ustanovenia OSP, ktoré takúto povinnosť (rozumej: doručovať vyjadrenie k odvolaniu odvolateľovi) neustanovujú.

Týmto nesprávnym postupom krajský súd predĺžil konanie o ďalších 16 mesiacov, a v týchto zbytočných prietahoch svojou nečinnosťou pokračuje doposiaľ.

Nečinnosť a omyly pri aplikácii práva zo strany Krajského súdu v Bratislave celkovo v trvaní troch rokov spolu s nečinnosťou Okresného súdu Bratislava I v trvaní 6 mesiacov zapríčinili, že dedičské konanie trvá doposiaľ už 4 roky, napriek tomu jeho výsledkom nie je právoplatné rozhodnutie, ktorým by dedičské konanie bolo skončené a bola nastolená právna istota.

... podľa EŠLP nielen nečinnosť alebo nesprávny postup súdu, ale tiež omyl súdu pri aplikácii práva, ktorý vedie k predĺženiu konania, treba brať do úvahy pri posudzovaní primeranosti dĺžky súdneho konania.

Hoci ide o vec po právnej aj faktickej stránke podľa sťažovateľky nenáročnú, napriek tomu je sťažovateľka štyri roky vystavená právnej neistote, pričom perspektíva právoplatného a teda definitívneho ukončenia dedičského konania napriek jeho štvorročnému trvaniu je v nedohľadne, keďže predtým nevyhnutne musí prebehnúť sporové konanie za účelom odstránenia pochybností o dedičskom práve sťažovateľky.

Sťažovateľka svojim správaním v predmetnom konaní žiadnym spôsobom neprispela k jeho predĺžovaniu, všetky výzvy súdu akceptovala, na procesný úkon súdneho komisára sa dostavila riadne a včas, a tiež svoje podania predkladala v lehotách určených súdom.

Na základe vyššie uvedených skutočností je sťažovateľka toho názoru, že v danej veci je ústavná sťažnosť oprávnená, pretože došlo k zbytočným prietahom v súdnom konaní v rozsahu tri a pol roka, a to najmä zo strany Krajského súdu v Bratislave, a tiež Okresného súdu Bratislava I, a tým k porušeniu základného práva sťažovateľky podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy, ako aj čl. 6 ods. 1 Dohovoru, keďže sťažovateľka sa nevie domôcť súdnej ochrany po dobu 4 rokov a tieto zbytočné prietahy nad'alej pretrvávajú aj v súčasnosti.»

Sťažovateľka požaduje aj priznanie primeraného finančného zadosťučinenia v sume 3 000 €, i keď bez náležitého odôvodnenia.

Sťažovateľka sa na základe argumentácie obsiahnutej v sťažnosti domáha, aby ústavný súd po prijatí jej sťažnosti na ďalšie konanie o nej rozhodol nálezom, v ktorom vysloví, že postupom okresného súdu v napadnutom konaní a postupom krajského súdu v napadnutých odvolacích konaniach bolo porušené jej základné právo podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, prikáže okresnému súdu v napadnutom konaní a krajskému súdu v napadnutom odvolacom konaní pod sp. zn. 5 CoD 6/2016 konať bez zbytočných prietahov, prizná jej finančné zadosťučinenie v sume 3 000 € a úhradu trov právneho zastupovania v konaní pred ústavným súdom v sume 374,81 €.

Ešte pred predbežným prerokovaním sťažnosti sa na výzvu ústavného súdu k jej obsahu vyjadril predseda okresného súdu v prípise sp. zn. 1 SprV 231/2018 z 9. mája 2018, v ktorom sa uvádza:

„K namietanej nečinnosti Okresného súdu Bratislava I uvádzam, že Krajský súd v Bratislave uznesením č. k. 5 CoD/14/2014-81 zo dňa 29. 05. 2016 zrušil napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa zo dňa 07. 02. 2014 a zároveň uviedol, že Okresný súd Bratislava I nesprávne postupoval, keď napadnuté uznesenie zo dňa 07. 01. 2014 podľa § 210a O. s. p. zrušil, a uviedol, že napadnuté uznesenie mal predložiť odvolaciemu súdu na rozhodnutie

O odvolaní účastníčky [REDAKOVANÉ] zo dňa 27. 01. 2014 proti uzneseniu č. k. 1 D/170/2013-68 zo dňa 07. 01. 2014. Krajský súd v Bratislave uznesenie č. k. 5 CoD/14/2014- 81 zo dňa 29. 05. 2015 doručil Okresnému súdu Bratislava I dňa 12. 06. 2015. Úpravou vyššieho súdneho úradníka zo dňa 06. 07. 2015 spisová kancelária vypravila uznesenie Krajského súdu v Bratislave dňa 09. 07. 2015. Účastníckam konania bolo uznesenie doručené dňa 15. 07. 2015. Podaním doručeným súdu dňa 15. 10. 2015 účastníčka konania [REDAKOVANÉ] doručila súdu doplnenie k odvolaniu zo dňa 27. 01. 2014. Výzvou zo dňa 01. 12. 2015 súd doručil odvolanie a doplnenie odvolania účastníčky [REDAKOVANÉ] na vyjadrenie [REDAKOVANÉ]. Výzva bola účastníčke [REDAKOVANÉ] doručená dňa 20. 12. 2015. Podaním doručeným súdu dňa 08. 01. 2016 právny zástupca [REDAKOVANÉ] požiadal o predĺženie lehoty na vyjadrenie k odvolaniu a doplneniu odvolania.

Výzvou zo dňa 29. 01. 2016 súd opätovne vyzval právneho zástupcu [REDAKOVANÉ] na vyjadrenie k odvolaniu a k doplneniu odvolania. Výzva bola právnenému zástupcovi [REDAKOVANÉ] doručená dňa 24. 02. 2016. Podaním doručeným súdu dňa 11. 02. 2016 doručil právny zástupca [REDAKOVANÉ] súdu vyjadrenie k odvolaniu a doplneniu odvolania. Následne Okresný súd Bratislava I predložil spis spolu s odvolaním [REDAKOVANÉ] Krajskému súdu v Bratislave dňa 12. 04. 2016. Z vykonaných procesných úkonov mám za to, že Okresný súd Bratislava I nebol v konaní nečinný pri doručení odvolania sťažovateľky, jednotlivé úkony boli vykonané postupne. Je pravdou, že Okresný súd Bratislava I doručil odvolanie [REDAKOVANÉ] až dňa 01. 12. 2015, avšak Krajský súd v Bratislave doručil uznesenie zo dňa 29. 05. 2015 Okresnému

súdu Bratislava I až dňa 12. 06. 2015. Následne bolo uvedené uznesenie účastníckam konania doručené dňa 15. 07. 2015. Sama sťažovateľka doručila doplnenie k odvolaniu súdu dňa 15. 10. 2015, teda po dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave, pričom predmetné doplnenie k odvolaniu a odvolanie [REDAKOVANÉ] bolo doručené na vyjadrenie výzvou súdu zo dňa 01. 12. 2016 účastníčke [REDAKOVANÉ]. Mám za to, že v prípade doručenia odvolania a následne predloženia veci Krajskému súdu v Bratislave nebol Okresný súd Bratislava I nečinný 6 mesiacov.

K tvrdeniu sťažovateľky, že od roku 2013 nebolo dedičské konanie doposiaľ právoplatne skončené uvádzam, že v konaní sťažovateľka napadla neplatnosť listiny o vydedení a vyriešenie tejto otázky nie je oprávnený riešiť dedičský súd ani poverená notárka. Dĺžku dedičského konania ovplyvnili aj podané odvolania účastníčok konania. Tvrdenie sťažovateľky, že doposiaľ nie je zrejmé, akou žalobou sa má obrátiť na sporové konanie, ktorého právoplatné skončenie je nevyhnutným predpokladom pre ukončenie dedičského konanie, mi nie je jasné, nakoľko súd má preukázané, že na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 9 C/56/2014 sa vedie konanie o určenie neplatnosti listiny o vydedení, pričom návrh bol podaný sťažovateľkou.

V súčasnosti je konanie prerušené, a to na základe uznesenia č. k. 1 D/170/2013-68 zo dňa 7. 1. 2014, právoplatného dňa 14. 06. 2017. “

Na výzvu ústavného súdu sa k sťažnosti vyjadril aj predseda krajského súdu, ktorý v prípise sp. zn. 1 SprV 6/2018 z 11. januára 2018 uviedol:

„Vec sp. zn. 1 D/170/2013 rozhodol Okresný súd Bratislava I uznesením č. k. 1 D/170/2013-68 dňa 07. 01. 2014 tak, že konanie prerušil a uložil sťažovateľke podať žalobu na určenie. Proti tomuto rozhodnutiu podala sťažovateľka dňa 29. 01. 2014 odvolanie a žiadala, aby súd prvého stupňa rozhodol autoremediúrou podľa ustanovenia § 210a O. s. p. Súd prvého stupňa rozhodol vec uznesením č. k. 1 D/170/2013-73 dňa 07. 02. 2014 tak, že zrušil svoje predchádzajúce uznesenie č. k. 1 D/170/2013-68 zo dňa 07. 01. 2014, konanie opätovne prerušil, avšak zmenil petit určovacej žaloby, ktorú uložil ako povinnosť podať sťažovateľke.

Proti tomuto rozhodnutiu podala dňa 28. 02. 2014 odvolanie [REDAKOVANÉ]. Odvolanie bolo predložené odvolaciemu, teda tunajšiemu súdu dňa 24. 11.

2014. Uvedenú vec sp. zn. 5 CoD/14/2014 rozhodol Krajský súd v Bratislave uznesením č. k. 5 CoD/14/2014-81 zo dňa 29. 05. 2015 tak že zrušil uznesenie Okresného súdu Bratislava I č. k. 1 D/170/2013-73 zo dňa 07. 02. 2014. To znamená, že odvolací súd rozhodol vec po šiestich mesiacoch od jej predloženia, čím sa Krajský súd v Bratislave nedopustil nečinnosti a nespôsobil prieťahy konania v trvaní 14 mesiacov ako uvádza sťažovateľka.

... odvolací senát 5CoD považuje svoje rozhodnutie o zrušení uznesenia súdu prvého stupňa sp. zn. 1 D/170/2013-73 zo dňa 07. 02. 2014 za správne.

Dňa 12. 04. 2016 bola opätovne vec sp. zn. 1 D/170/2013 predložená Krajskému súdu v Bratislave na rozhodnutie o odvolaní proti uzneseniu Okresného súdu Bratislava I č. k. 1 D/170/2013-68 zo dňa 07. 01. 2014. Odvolací súd rozhodol vec pod č. k. 5 CoD/6/2016-111 zo dňa 31. 10. 2016, teda opäť v šesť mesačnej lehote od jej predloženia Krajskému súdu v Bratislave a konštatuje, že sa nedopustil prieťahov v súdnom konaní sp. zn. 5 CoD/6/2016.

Odvolací súd vrátil spis sp. zn. 1 D/170/2013 súdu prvého stupňa z dôvodu doručenia vyjadrenia k odvolaniu [REDAKOVANÉ], aby sa k nemu vyjadrila sťažovateľka. Vzhľadom k tomu, že dôvodom rozhodnutia súdu prvého stupňa č. k. 1 D/170/2013-73 zo dňa 07. 02. 2014 - autoremedúra, boli nejasnosti práve v znení petitu následnej určovacej žaloby, ktorú povinnosť podať mala sťažovateľka a odvolací súd považoval jej vyjadrenie za potrebné, postupoval v zmysle rekodifikovaných právnych predpisov, a teda aj v súlade s O. s. p., keď si toto vyjadrenie vyžiadal. Následne bol súdny spis sp. zn. 1 D/170/2013 predložený odvolaciemu súdu dňa 28. 03. 2017 a vec bola bezodkladne rozhodnutá uznesením Krajského súdu v Bratislave č. k. 5 CoD/3/2017-131 zo dňa 30. 03. 2017. O predmetnej veci bolo rozhodnuté za dva dni od jej predloženia Krajskému súdu v Bratislave; opätovne sa odvolací súd nedopustil prieťahov v konaní.

Krajský súd v Bratislave podotýka, že v poradí jeho druhé rozhodnutie má inú spisovú značku súdneho konania, čiže sa jedná o iné konanie, a to o konanie proti prvému rozhodnutiu súdu prvého stupňa. “

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

II.1 K namietanému porušeniu základného práva sťažovateľky podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v napadnutom konaní

Z citovaného § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je aj posúdenie, či ju nemožno považovať za zjavne neopodstatnenú. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď napadnutým postupom alebo napadnutým rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom

alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takúto možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05).

Ústavný súd vo svojej stabilizovanej judikatúre opakovane pripomína, že postup a rozhodnutie súdu, ktoré vychádzajú z aplikácie konkrétnej procesnoprávnej úpravy v zásade nemožno hodnotiť ako porušovanie základných práv a slobôd (I. ÚS 8/96, I. ÚS 6/97). V tejto súvislosti dáva ústavný súd do pozornosti znenie § 170 ods. 1 a § 171 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (vo vtedy platnom a účinnom znení, pozn.), z ktorých priamo vyplýva viazanosť súdu doručeným uznesením o prerušení konania, ako aj jeho predbežná vykonateľnosť dňom doručenia účastníkom.

Ak teda vo veci sťažovateľky bolo napadnuté konanie prerušené po prvýkrát uznesením zo 7. januára 2014, ktoré bolo doručené účastníkom 13. januára 2014, je týmto dňom prerušenie konania účinné napriek skutočnosti, že uznesenie nadobudlo právoplatnosť až 14. júna 2017 po jeho potvrdení odvolacím súdom (uznesenie krajského súdu sp. zn. 5 CoD 3/2017 z 30. marca 2017, pozn.).

Pre úplnosť ústavný súd dodáva, že na uvedené nemá žiaden vplyv, že okresný súd v rámci autoremedúry uvedené rozhodnutie zrušil a opätovne rozhodol o jeho (kontinuálnom, pozn.) prerušení uznesením sp. zn. 1 D 170/2013 zo 7. februára 2014 (z dôvodu inej formulácie petitu určovacej žaloby, pozn.), ktoré bolo zrušené uznesením odvolacieho súdu sp. zn. 5 CoD 14/2014 z 29. mája 2015 z dôvodu nesplnenia zákonných predpokladov pre uplatnenie inštitútu autoremedúry. Za tejto procesnej situácie tak zostalo v platnosti pôvodné uznesenie o prerušení konania, ktoré bolo následne predmetom prieskumu zo strany odvolacieho súdu, ktorý ho potvrdil.

Na základe popísaného postupu možno uzavrieť, že sťažnosťou napadnuté konanie začalo 3. septembra 2013 a bolo účinne prerušené od 13. januára 2014 (dátum doručenia

uznesenia okresného súdu o prerušení konania zo 7. januára 2014, pozn.) až dosiaľ, keďže súvisiace konanie o určenie neplatnosti listiny o vydedení sťažovateľky vedené okresným súdom pod sp. zn. 9 C 56/2014 ešte nebolo právoplatne skončené.

V nadväznosti na uvedené zistenie ústavný súd poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej prerušenie konania predstavuje zákonnú prekážku v konaní, a preto nečinnosť všeobecného súdu z dôvodu existencie zákonnej prekážky v konaní ústavný súd neposudzuje ako zbytočné priesťahy v konaní (m. m. II. ÚS 3/03, I. ÚS 65/03, I. ÚS 214/06, IV. ÚS 328/09 atď.), a teda v čase právoplatného prerušenia konania neprichádza do úvahy ani vyslovenie porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priesťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ani práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Nečinnosť okresného súdu, ktorá má oporu v rozhodnutí o prerušení konania z relevantného dôvodu, nemá charakter pochybenia v postupe súdu v podobe zbytočných priesťahov, ale ide o procesným predpisom predpokladaný stav konania, preto by ústavný súd ani po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie reálne nemohol dospieť k záveru o porušení základného práva sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných priesťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a ani práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní sťažnosť sťažovateľky v tejto časti (vzťahu k postupu okresnému súdu) odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

II.2 K namietanému porušeniu základného práva sťažovateľky podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu v napadnutých odvolacích konaniach

Predmetom predbežného prerokovania je aj tá časť sťažnosti sťažovateľky, ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priesťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a aj v napadnutých odvolacích konaniach vedených krajským súdom.

II.2.1 K namietanému postupu krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 5 CoD 14/2014

V súvislosti s touto časťou sťažnosti ústavný súd pripomína, že jednou zo základných pojmových náležitostí sťažnosti podľa čl. 127 ústavy je to, že musí smerovať proti aktuálnemu a trvajúcej zásahu orgánov verejnej moci do základných práv sťažovateľa. Uvedený názor vychádza zo skutočnosti, že táto sťažnosť zohráva významnú preventívnu funkciu ako účinný prostriedok na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo a jeho účinky stále trvajú, aby sa v porušovaní týchto práv ďalej nepokračovalo (m. m. IV. ÚS 225/05, III. ÚS 317/05, II. ÚS 67/06).

V nadväznosti na citovaný právny názor sa v judikatúre ústavného súdu ustálil prístup (napr. II. ÚS 12/01, IV. ÚS 61/03, IV. ÚS 205/03, I. ÚS 16/04), podľa ktorého ochranu základnému právu podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (a tiež právu podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) ústavný súd poskytuje v konaní pred ústavným súdom len vtedy, ak v čase uplatnenia tejto ochrany porušovanie základného práva označenými orgánmi verejnej moci (v tomto prípade krajským súdom) ešte mohlo trvať. Ak v čase, keď sťažnosť ústavnému súdu došla, už nemohlo dochádzať k namietanému porušovaniu označeného základného práva, ústavný súd sťažnosť v zásade odmieta ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). Tento právny názor ústavného súdu akceptuje vo svojej judikatúre aj Európsky súd pre ľudské práva [pozri napr. rozhodnutie vo veci Miroslav Mazurek proti Slovenskej republike, sťažnosť č. 16970/05 (k tomu aj IV. ÚS 237/09, m. m. II. ÚS 290/09, IV. ÚS 42/2010 atď.)].

Aplikujúc uvedený právny názor na vec sťažovateľky, ústavný súd konštatuje, že v čase podania sťažnosti sťažovateľky ústavnému súdu (22. mája 2017, pozn.) napadnuté odvolacie konanie vedené krajským súdom pod sp. zn. 5 CoD 14/2014 už bolo právoplatne skončené, a to dorúčením uznesenia krajského súdu sp. zn. 5 CoD 14/2014 z 29. mája 2015 účastníkom konania 15. júla 2015.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd konštatuje, že v čase podania sťažnosti krajský súd už základné právo sťažovateľky podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. jej právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nemohol v napadnutom odvolacom konaní vedenom pod sp. zn. 5 CoD 14/2014 porušovať, pretože toto konanie bolo právoplatne skončené. Uvedená procesná situácia vylučuje, aby ústavný súd reálne mohol po prípadnom prijatí tejto časti sťažnosti na ďalšie konanie vysloviť porušenie sťažovateľkou označených práv v tomto konaní pred krajským súdom. Ústavný súd preto časť sťažnosti smerujúcu proti postupu krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 5 CoD 14/2014 odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

II.2.2 K namietanému postupu krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 5 CoD 6/2016

Z vyjadrenia predsedu krajského súdu vyplýva, že sťažnosťou napadnuté odvolacie konanie vedené pod sp. zn. 5 CoD 6/2016 začalo predložením odvolania krajskému súdu 12. apríla 2016. Krajský súd prípisom z 30. októbra 2016 vec vrátil okresnému súdu na účel vykonania procesných úkonov v súvislosti s koncentračnou zásadou konania a zabezpečenia kontradiktórnosti v konaní pred predložením veci na odvolacie konanie. V dôsledku tohto postupu krajský súd v tejto fáze konania vedeného pod sp. zn. 5 CoD 6/2016 o odvolaní meritórne nerozhodol.

Následne okresný súd vykonával procesné úkony v zmysle pokynu krajského súdu v období od 2. decembra 2016 do 28. marca 2017, keď bol spis opätovne predložený krajskému súdu na účel rozhodnutia o (pôvodnom) odvolaní. O odvolaní rozhodol krajský súd uznesením sp. zn. 5 CoD 3/2017 z 30. marca 2017 tak, že uznesenie okresného súdu o prerušení konania potvrdil a spis vrátil okresnému súdu 23. mája 2017. Keďže uznesenie krajského súdu ešte v čase podania sťažnosti nebolo účastníkom konania doručené (doručené bolo až 14. júna 2017, pozn.) a spisom disponoval sťažovateľkou označený krajský súd, ústavný súd zameral svoju pozornosť na to, či možno túto časť sťažnosti vyhodnotiť ako zjavne neopodstatnenú z hľadiska intenzity procesných pochybení v postupe krajského súdu. Z ustálenej judikatúry ústavného súdu totiž tiež vyplýva, že k iným

dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (IV. ÚS 362/09, m. m. IV. ÚS 62/08).

Ústavný súd zastáva názor, že dĺžka napadnutého odvolacieho konania (7 mesiacov) vedeného pod sp. zn. 5 CoD 6/2016 a sp. zn. 5 CoD 3/2017 nepredstavuje taký závažný a ústavne relevantný zásah do podstaty a účelu základného práva sťažovateľky podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorý by odôvodňoval prijatie sťažnosti na ďalšie konanie (m. m. II. ÚS 93/03).

Z uvedeného dôvodu ústavný súd aj túto časť sťažnosti sťažovateľky odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Keďže ústavný súd sťažnosť odmietol ako celok, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľky uvedenými v sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 31. mája 2018